Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 35 (717) * joi 27 august 1959 * 8 pagini 30 bani

Duminică, în Capitală și în întreaga țară, oamenii muncii au sărbătorit într-o atmosferă de puternic entuziasm cea de-a XV-a aniversare a eliberării Romîniei de sub jugul fascist.

TRIBUNA CENTRALĂ ÎN TIMPUL PARĂZII MILITARE ȘI A DEMONSTRAȚIEI OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ. De la stînga la dreapta, tovarășii: **Gherasim Popa, Atanase Joja, Janoș Fazecaș, Ștefan Voitec, Constantin Pîrvulescu, general de armată Leontin Sălăjan, general-colonel Alexandru Drăghici, general de armată Emil Bodnăraș, mareșalul Uniunii Sovietice Ivan Stepanovici Konev, Ion Gheorghe Maurer, Chivu Stoica, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Vladimir Gheorghiu, Alexandru Bîrlădeanu, Florian Dănălache, Gheorghe Necula**

Foto: M. CIOC

Parada militară și demonstrația oamenilor muncii din Capitală

Duminică dimineața a avut loc în Piața Stalin din Capitală parada militară și marea demonstrație a oamenilor muncii din întreprinderile și instituțiile bucureștene cu prilejul zilei de 23 August, cea mai mare sărbătoare a poporului nostru — a 15-a aniversare a eliberării Romîniei de sub jugul fascist.

Piața Stalin a avut aspectul caracteristic marilor zile de sărbătoare. Tribunele erau înveșmîntate în ghirlande de flori și verdeață, nenumărate steaguri tricolore și roșii fluturau în adierea ușoară a vîntului de dimineață. Marea piață era dominată de impunătoarele portrete ale genialilor învățători ai proletariatului mondial — Marx, Engels, Lenin.

Deasupra tribunei centrale se afla o mare stemă a Republicii Populare Romîne sub care era inscrisă memorabila dată care a deschis o eră nouă în istoria poporului nostru — 23 August.

Sosirea conducătorilor partidului și guvernului a fost întîmpinată cu aplauze și aclamații puternice și ovații îndelungate.

La orele 8, glasul trompetelor a vestit începerea solemnității închinate marii sărbători a poporului nostru: 23 August.

Ministrul Forțelor Armate, general de armată Leontin Sălăjan, însoțit de comandantul parăzii, a trecut în revistă trupele, felicitîndu-i pe militari cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării noastre naționale. I-au răspuns puternice urale. Generalul de armată Leontin Sălăjan a urcat la tribuna oficială de unde a rostit cuvîntul de salut în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn și al Guvernului Republicii Populare Romîne.

Au răsunat solemn acordurile Imnului de stat al patriei noastre. In semn de salut pentru marea sărbătoare s-au tras 21 de salve de artilerie. Prelung, s-au auzit uralele înflăcărate ale ostașilor.

A început parada militară. Defilarea a fost deschisă de ofițerii elevi ai Academiei Militare Generale. Ei purtau cu mîndrie drapelul pe care era scris cu litere aurite: „Pentru patria noastră Republica Populară Romînă". După defilarea școlilor militare de ofițeri, a urmat defilarea infanteriei, după care au trecut vînătorii de munte. Ca un val înspumat, în frumoasele lor uniforme cu bluze și berete albe, au defilat marinarii. De la granițele țării au venit la paradă și grănicerii. În piață au intrat apoi transportoarele blindate. În autoamfibii a trecut regimentul de pontonieri ce poartă numele soldatului pontonier erou Eftimie Croitoru. Au urmat apoi infanteria motorizată, parașutiștii, artileria motorizată, artileria antiaeriană. Văzduhul era săgetat de escadrilele avioanelor cu reacție. Coloane de tancuri — adevărate cetăți de oțel pe șenile — au încheiat parada militară. Ea a demonstrat că armata noastră populară este permanent la postul de onoare ce i s-a încredințat, acela de apărătoare neînfricată a cuceririlor revoluționare ale poporului nostru muncitor.

În acordurile marșului partizanilor au trecut gărzile muncitorești înarmate, urmașele de nădejde ale formațiilor patriotice de luptă, organizate de partid, care cu 15 ani în urmă, împreună cu unitățile armatei noastre, s-au acoperit de glorie în lupta pentru înfăptuirea insurecției. Adînc devotați patriei și partidului, acești oameni care știu să mînuiască cu pricepere strungul, ciocanul sau rigla, au învățat să mînuiască și arma pentru a fi gata oricînd să-și apere cuceririle lor revoluționare.

...Piața vibrează de sunetul cristalin al trompetelor pionierești. Sosind în fugă, o fetiță cu cravată roșie de pionier și cu o fundă albă în creștet, se oprește în fața tribunei oficiale și se înclină adînc, aducînd la această mare sărbătoare salutul celor mai tineri cetățeni ai patriei. Urmează tumultoasă, în sunet de tobe și trompete, marea coloană a pionierilor. Din coloană se desprind cîțiva pionieri care, emoționați, urcă la tribună și oferă flori conducătorilor partidului și statului.

Defilarea pionierilor în rîndul cărora sînt numeroși fruntași la învățătură, grupul alegoric „Schimbul de mîine", sau „Tabăra de pionieri", florile ce le poartă în mîini, toate înfățișează viața fericită a copiilor din patria noastră, viitorul luminos ce-l făuresc pentru ei părinții lor. Iată un grup numeros ce poartă carnete uriașe pe care sînt înscrise numai note de 9 și 10. Ei ne arată că toți copiii învață bine. E singura lor grijă. Viața are pentru ei bucurii nenumărate: palatele și casele pionierilor, școlile noi, luminoase, taberele de la munte sau mare în care-și petrec vacanța, totul, a fost făcut pentru ca zilele lor să fie senine și fericite, ca ei să poată învăța fără nici o altă grijă.

...În piață au intrat apoi primele coloane de oameni ai muncii. În frunte, carul alegoric al raionului 23 August. O țărancă și un muncitor, o seceră și un ciocan uriaș înălțate spre cer, simbolizau forța ce stă la baza tuturor victoriilor noastre. O dată cu ei au pătruns în piață și manifestanții raionului „Grivița Roșie". A fost impresionantă coloana oamenilor muncii, a constructorilor socialismului din patria noastră dragă, care pășeau în rînduri masive, purtînd steaguri roșii și tricolore, portrete ale conducătorilor clasei muncitoare, flori, panouri pe care erau înscrise marile succese obținute în îndeplinirea sarcinilor date de partid: un miliard lei economii peste cele planificate pînă la sfîrșitul anului. Nu a existat fabrică, uzină sau șantier din Capitală care în această zi să nu raporteze economii, depășiri de plan, construcții noi de locuințe, lăcașuri de cultură.

În Piața Stalin a pătruns în aplauzele entuziaste ale celor prezenți, coloana masivă a țăranilor muncitori din

Ca fiecare om care a adus în fața tribunelor ilustrare a muncii și activității sale și pionierii au înălțat un uriaș carnet cu nota 10 la toate materiile.

(Continuare în pag. 4)

CONCURSUL MICILOR NATURALIŞTI

Ingrijirea iepurilor de casă este o indeletnicire plăcută pentru pionierii şcolii de 7 ani nr. 112 din Bucureşti.

Vacanţă rodnică

EXPERIENŢA A REUŞIT!

Pe lotul şcolar, micii naturalişti priveau holda mare, de grîu iarovizat, şi lotul de grîu pitic de alături.

— Ce mic a rămas grîul neiarovizat! se miră pioniera Stoica Olga. Parcă nu l-am fi îngrijit de loc!...

— De ce te miri? îi spuse Rusu Constantin, dintr-a VII-a. Experienţa noastră a reuşit. grîul iarovizat se dezvoltă mai repede şi mai frumos decît cel neiarovizat. Acum, să începem cerişul. Uite, de aici, toţi o dată, în linie...

Spicele erau aproape tot atît de înalte cît secerătorii. Copiii secerau cu spor, în urma lor rămîneau rînduri, rînduri de spice retezate. Cîţiva dintre băieţi începură să facă legători pentru snopi.

— Să legăm bine snopii, îi sfătui Sebeşi Gionghi, să nu ne facem de ruşine, doar îi ducem la arie şi-o să-i vadă colectiviştii.

Fiecare îşi vedea de lucru cînd, deodată, începu o ploaie cu stropi mari. Repede, copiii, ridicară snopii în clăi şi alergară în pridvorul şcolii. Unora le era necaz că ploaia îi oprise din lucru, dar grădinarii erau bucuroşi. „Să vedeţi ce-o să crească roşiile noastre" zise unul.

— Şi sfecla, îl completă Constantin. Vom prezenta la concurs sfecle de cel puţin două kilograme!

Peste puţin, ploaia a încetat. Copiii au trecut iarăşi la lucru. Micii naturalişti din comuna Băcia, regiunea Bucureşti, n-au timp de stat la vorbă. După ce vor recolta grîul şi orzul, îi aşteaptă sfecla. Iar între cele două recolte, şi grădina trebuie bine îngrijită!

ILEANA BRADU

Rezultate bune

Răsfoind filele jurnalelor de detaşament, din tabăra regională a pionierilor şi şcolarilor de la Călimăneşti, vei găsi consemnate nu numai excursiile în munţi sau zilele de plaje şi baie în apa Oltului, nu numai plimbări la Căciulata sau Ostrov, dar şi alte acţiuni interesante. Iată o asemenea însemnare care le face cinste micilor naturalişti din tabără:

„Straşnică treabă am făcut azi stîrpind toţi gîndacii de Colorado din grădini. Impărţiţi pe grupe de cîte cinci, ne-am stabilit porţiunile şi pînă la prînz am terminat. Mateiaş Cornelia, Radu Ileana, Simona, Florin şi mulţi alţii s-au dovedit foarte harnici".

E. TOFAN

Angajamentul a fost respectat

Spre sfîrşitul anului şcolar, pionierii de la Şcoala de 7 ani din comuna Codăeşti, regiunea Iaşi, au primit mai multe grame de sămînţă de viermi de mătase.

Aranjaseră dinainte camerele în care să crească viermii de mătase, discutaseră cum să-i îngrijească, cum să le procure de mîncare, cum să le facă curat. In sfîrşit, puseseră la punct toate amănuntele. Le-a fost cam greu la început, erau ocupaţi cu recapitularea materiei, cu tezele, cu examenele... Cu toate acestea, viermii n-au dus-o rău, au crescut destul de mult.

A venit însă vacanţa şi pionierii s-au bucurat că în tabără vor putea să se ocupe mai mult de „micile făbricuţe de mătase". Cei care erau de serviciu se sculau dimineaţa, înainte de a se face căldură, şi rupeau frunze proaspete din duzii şcolii. Numai că viermii erau nesăţioşi şi, după cîtva timp, duzii au rămas fără frunze. Astfel, a doua zi la gospodăria colectivă, la marginea comunei, prin curţile gospodarilor, îi puteai vedea pe pionieri cu săculeţe în spate, alegînd de zor cele mai fragede frunze pentru „nesătuii", cum le spuneau ei viermilor de mătase. Nu s-au străduit în zadar. Bucuria lor a fost nespus de mare cînd, cu fire lungi şi mătăsoase, toţi viermii au început să se învelească alcătuindu-şi gogoşile. Şi Silvia, mulţumită, spunea tuturor, triumfătoare:

— Angajamentul a fost îndeplinit!

E. CIRMACIU

Din viaţa pionierească

Un dar pentru şcoală

Aproape în fiecare zi, pioniera Maier Rodica din clasa a-V-a de la Şcoala de 7 ani din comuna Gilău, regiunea Cluj, pleca de dimineaţă cu cartea de botanică sub braţ, cu un cuţitaş şi cu un dosar de flori presate. Se oprea la marginea drumului, pe cîmp, tăia cu grijă o floare, o frunză şi le punea la presat. Rodica este membră a cercului micilor naturalişti şi-i place foarte mult botanica. In timpul vacanţei, nu numai că şi-a îngrijit cu multă dragoste florile din grădiniţă, ci a şi colindat zile de-a rîndul după plantele care-i trebuiau pentru ierbarul pe care doreşte să-l ducă în dar şcolii.

★

La masa de lucru, Rodica îşi aranjează planşele ierbarului. Prima o pune pe cea mai frumoasă: păpădia. Rădăcina, tulpina, frunzele şi floarea acestei plante sînt frumos presate. Apoi, a doua, şi aşa pe rînd, pune în ordine toate cele treizeci de planşe. „Clasa noastră va avea un ierbar mare, cu tot ce trebuie pentru ora de botanică", se bucură Rodica. După aceea începe să lucreze coperţile. Pe un carton alb desenează cu acuarele cîteva flori, frunze de ferigă. Leagă coperţile şi... gata. Insă, mai trebuie ceva — eticheta. O lipeşte dar, cînd să scrie, se opreşte. Ierbarul e atît de frumos încît nu ştie: să scrie numele ei, sau al clasei? Se hotărăşte şi scrie: „Clasa a V-a". Ierbarul făcut de ea va fi al întregii clase. Ce mulţumire poate fi mai mare pentru un mic naturalist decît să ducă în dar şcolii, colegilor săi, un ierbar frumos, rodul muncii de pasionat botanist.

AL. MIHU

O „neînţelegere" lămurită

Curtea internatului era plină de larmă. Utemişti şi pionieri lucrau împreună la ridicarea serei. Fiecare era preocupat de treburile lui, aşa că nimeni nu observă că le-a venit un nou ajutor: pionierul Mageru Florian din detaşamentul clasei a V-a. Neobservat, el începu să transporte cărămizi la îndemîna meşterilor.

— Hei, dar tu eşti din clasa a V-a, nu-i aşa? îl întrebă Crăciun Gheorghe dintr-a VI-a A. Nu ştii că nu trebuie să vii aici? Numai noi, detaşamentele din clasele a VI-a îi ajutăm pe meşteri să construiască sera...

— Dar ce, e numai sera voastră? îi răspunse înţepat Florian. Vreau să ajut şi eu, să aduc cărămizi... Ce, noi să stăm degeaba?

Nu degeaba Mageru cerea lămuriri. El fusese trimis de cei din clasa a V-a să vadă ce fac clasele a VI-a, ce lucrează şi de ce nu-i cheamă şi pe ei să le ajute! Cred cumva că ei nu sînt în stare?

— Şi noi putem să facem tot ce faceţi şi voi aici, încheie Florian.

— Stai, nu te aprinde, uite de ce lucrăm acum numai noi, îi explică liniştit Vasilescu Adriana din clasa a VI-a B. Treburile de aci sînt mai grele decît cele pe care ne-am gîndit să le faceţi voi. Să nu credeţi că voi aţi fost uitaţi. Nu! Voi lucraţi acum pe [illegible]ul şcolar şi sînteţi destul de ocupaţi. Cînd [illegible] termina acolo, tocmai bine aici va începe curăţenia, aranjarea interioarelor cu mese, dulapuri, scaune, transportarea planşelor şi a materialului de botanică care vă interesează...

— A, va să zică aşa, noi vom aranja sera şi laboratorul. Deci, asta e treaba noastră! spuse Florian [illegible]cat. Bun. Am înţe[illegible] Aşa vom face.

Şi, numaidecît, Florian dădu fuga să le ducă celor, din detaşamentul clasei a V-a vestea că peste puţin vor începe să lucreze şi ei la sera şcolii lor, a Şcolii medii nr. 1 din Orşova.

Fruntaşi în activitatea pionierească invitaţi la finala Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor.

BENCHIŞ ALEX. Oradea

TATOV PETAMELA Timişoara

AXENTOI VASILE Suceava

Învăţaţi aceste jocuri

Ştafeta în suveică

Jocul este prevăzut pentru pionierii mai mari. La joc iau parte două echipe. Jucătorii din echipe se numără: unu, doi, ş.a.m.d. Echipele se împart la rîndul lor în două grupe, care se aşază una în faţa celeilalte, la o distanţă de 50 m între ele. De-o parte stau numerele cu soţ, iar de cealaltă parte numerele fără soţ. Fiecărei echipe i se dă drept ştafetă [...]lul conducătorului, numerele unu, ţinînd în mînă ştafeta, aleargă spre numerele doi ale echipelor respective, care stau în faţa lor şi le predau ştafeta, ocupîndu-le locurile. Primind ştafeta, numerele 2 fug repede şi o dau numerelor 3 ale echipelor lor, ş.a.

Invinge echipa al cărei ultim jucător a predat ştafeta cel dintîi, conducătorului jocului.

Regulile jocului:

1. Ştafeta se predă cu mîna dreaptă şi se primeşte tot cu mîna dreaptă. Jocul nu trebuie să se repete mai mult

Inelele peste frînghie

Intre două echipe (de cîte 5–6 pionieri fiecare) se întinde o frînghie, la o înălţime

de 2,5 metri. Pe porţiunile de teren respective jucătorii se împrăştie în voie. Jucătorii unei echipe capătă fiecare (prin tragere la sorţi) cîte un inel uşor, făcut din ramuri sau nuiele de răchită. (Diametrul cercului este de 20–25 cm). La semnalul arbitrului, jucătorii aruncă inelele peste frînghie, străduindu-se să le facă să zboare orizontal. Jucătorii celeilalte echipe prind inelele din zbor pe braţul întins. Prinzînd inelul, jucătorul — la rîndul lui — îl aruncă [...]

Echipa care în timpul jocului scapă inelele pe pămînt de mai multe ori, pierde partida.

Regulile jocului:

1. Jucătorii nu fug pe terenul de joc ci îşi păzesc porţiunea de teren, pentru ca inelele să nu cadă pe jos.

2. Aruncarea inelelor nu se face într-o ordine anumită.

3. Se permite ridicarea inelelor căzute pe pămînt pentru a fi aruncate din nou înapoi peste frînghie.

4. Aruncarea inelului pe terenul advers nu este valabilă dacă: a) inelul este aruncat pe sub frînghie; b) dacă atinge frînghia; c) dacă s-au ciocnit două inele deasupra frînghiei şi au căzut pe pămînt.

Pentru înregistrarea greşelilor se alege cîte un arbitru pe fiecare jumătate de teren.

Jocul poate continua pînă la un anumit număr de puncte. De exemplu, poate continua pînă cînd una dintre echipe va „încasa" 50 de puncte.

IN CURIND, EXAMENE LA ŞCOLILE PROFESIONALE!

CE SĂ FII?

Se apropie examenele de admitere! In curînd, şcolile profesionale vor găzdui sute şi mii de absolvenţi ai clasei a VII-a, veniţi să dea examene de admitere. Mii de copii care au îndrăgit profesia de mecanic, strungar, lăcătuş, vor face în primele zile de examen un pas înainte spre atingerea ţelului dorit. Cu bucurie şi emoţie vor intra în sălile de clasă, în atelierele în care vor învăţa să dezlege tainele maşinilor.

Pentru viitorii muncitori, şcolile profesionale din întreaga ţară au îmbrăcat haine de sărbătoare, s-au pregătit să-şi întîmpine viitorii elevi cu urarea: „Bine aţi venit". !

Iată, mai jos, un interviu colectiv realizat acum, în preajma examenelor de admitere, la şcoala profesională de pe lîngă Uzinele „Ianoş Herbak" din Cluj.

Un viitor strungar iscusit

Printre copiii care au venit să se înscrie la şcoala profesională de pe lîngă Uzinele „Ianoş Herbak" din Cluj, se află şi pionierul Ban Nicolae, căruia i-am pus cîteva întrebări:

— Ce te-a făcut să te înscrii la şcoala profesională şi mai ales la secţia strungărie?

— Intotdeauna mi-a plăcut să meşteresc, să umblu cu şuruburi, piese... Aceasta m-a făcut să lucrez încă din clasa a cincia la cercul micilor tehnicieni. La noi, la şcoală şi la casa pionierilor din oraş, am executat piese pentru motoraşe.

— De cînd îţi place strungăria?

— Strungăria? De vreo doi ani, adică de cînd am făcut primele vizite la întreprinderile din oraş. Cea mai frumoasă a fost la întreprinderea „Tehnofrig". Am văzut atunci muncitorii lucrînd la strunguri şi la alte maşini. Mi-a plăcut mult meseria asta şi m-am hotărît s-o învăţ.

— In timpul şcolii te-ai pregătit pentru meseria pe care ţi-ai ales-o?

— Desigur, tot timpul am căutat să învăţ bine. La matematică, fizică şi desen am numai 9 şi 10. Sînt doar materiile de bază care-mi vor folosi la însuşirea meseriei de strungar!

La îndemîna elevilor, cele mai bune condiţii de învăţătură

Ca să cunoaştem condiţiile pe care le au la îndemînă elevii şcolii profesionale „Ianoş Herbak", ne-am adresat tovarăşului director Alexandru Butyka. Iată ce ne-a spus:

„Şcoala noastră se pregăteşte încă de pe acum să-şi primească noii elevi. Aceştia vor avea clase frumoase, ateliere, profesori şi maiştri pricepuţi de la care vor învăţa temeinic meseria. La începutul anului şcolar fiecare va primi haine, manuale, caiete, creioane şi instrumente pentru desenul tehnic. Tot în şcoală mai avem o bibliotecă cu volume tehnice şi de literatură, o sală de gimnastică, un teren de sport.

Prin grija partidului, elevii noştri au la dispoziţie tot ceea ce le trebuie pentru a deveni muncitori pricepuţi, participanţi destoinici la construirea socialismului în ţara noastră".

Mîndria şcolii şi a fabricii

La secţia strungărie, maistrul Ersey Edmund ne-a povestit despre dragostea cu care-i aşteaptă pe noii elevi:

— Sîntem nerăbdători să-i cunoaştem, să-i învăţăm să stăpînească strungul, să le arătăm tot ceea ce ştim noi! Aici, în atelier, îi vom ajuta să facă legătura între ceea ce învaţă la orele de teorie şi practica la strung. Vrem ca toţi să devină muncitori buni, capabili să fie schimbul nostru de mîine. Ii învăţăm să muncească cu suflet, să respecte tradiţia noastră, a muncitorilor, să îndrăgească meseria şi maşina la care lucrează.

— Despre foştii dv. elevi ce puteţi să ne spuneţi?

— Cu mulţi dintre ei mă întîlnesc zilnic. Imi creşte inima de bucurie că mulţi dintre copiii care au venit cu cîţiva ani în urmă să înveţe strungăria, sînt azi muncitori fruntaşi. Tineri ca Barto Zoltan, Reketici Peter, Horvath Zoltan şi alţii, sînt nu numai mîndria fabricii ci şi a şcolii.

Cuvîntul unui absolvent

Pe tînărul absolvent Turdai Iosif l-am cunoscut în secţia strungărie de la Intreprinderea „Tehnofrig". Lîngă strung, povestea unui grup de pionieri, viitori elevi ai şcolii profesionale.

— Numai după ce lucrezi la maşină, după ce vezi că din piesele făcute de tine se montează maşini, numai atunci te convingi ce frumoasă-i meseria de strungar! Acum, la strungul „Carussel", lucrez nişte piese pentru compresoarele care vor fi exportate în Republica Populară Chineză. Pentru mine nu poate fi o cinste mai mare decît aceea de a face piese pentru export. In fabrică, pe lîngă că am învăţat meserie, am primit multe îndrumări preţioase de la organizaţia U.T.M.. De aceea voi munci cît mai mult şi cît mai bine. Numai aşa voi mulţumi şcolii care m-a învăţat cea mai frumoasă meserie, meseria de strungar.

L. VOICU

Pădurea nu mai este întunecoasă

Niciunul [...] prima zi de tabără, nu era prea vorbăreţ. Dar, chiar de a doua zi, fiecare ştia despre celălalt de unde este, dacă a mai fost în tabără, dacă nu-i place supa sau dacă joacă bine şah.

Numai pe Tinel parcă nu-l interesau toate acestea. Ce-i drept, era ordonat, venea la timp la careu, la masă sau în dormitor, mînca tot la masă, făcea ceea ce i se spunea, dar...

— Se [...]veşte, nu vezi? Nici nu stă de vorbă cu [...]oi! spunea cîte unul.

Tinel se roşea, se făcea că n-aude şi pleca. La masa se aşeza lîngă fete şi-şi făcea de lucru ba tăind pîinea, ba aducînd apa. Baieţii l-au poreclit „fetiţa", şi altfel nu-i mai spuneau.

Intr-o zi, cînd proiectaseră să facă o excursie în pădure, pe Anca o durea gîtul şi doctorul nu i-a dat voie să plece.

— N-am nimic, luaţi-mă şi pe mine, se ruga ea, nu stau singură.

— Rămîn cu ea, se oferi repede Tinel.

Asta a făcut-o însă numai pentru că... îi era frică prin pădure. „E atît de întunecoasă!" se tînguia el. Nici la jocul de orientare n-a vrut să meargă. „E un fricos!" i-au spus pionierii şi au vrut să-l lase în tabără. Dar Tinel nu s-a simţit în stare să suporte rîsetele lor şi a pornit cu ei.

★

Grupul înainta destul de greu, pădurea era deasă şi, pînă la poieniţă, mai era ceva drum de străbătut. De data aceasta plecaseră numai cei mari. Printre ei era şi Tinel.

— Ar fi fost mai bine să rămîi în tabără, îi spunea cîte unul. Cum eşti tu „curajos"...

Tinel înghiţea în sec şi mergea înainte.

Pionierii mergeau în grup să nu se rătăcească. Dar, iată, Anişoara rămase în urmă. Obosise, călca greu.

— Să rămînă unul dintre noi cu ea, să se odihnească şi să vină mai tîrziu, fu de părere Iancu. Cine vrea?

Tinel se înroşi, clipi des, deschise de cîteva ori gura nereuşind să spună nici un cuvînt şi, în cele din urmă, izbuti:

— Eu!

— Tu?? Ha-ha, ia te uită cine vrea să ajute pe altul! N-o să te lăsăm, ţie însuţi trebuie să ţi se poarte de grijă!

— Ba vreau să rămîn, se îndîrji Tinel.

— Atunci să-l lăsăm! hotărîră pionierii. Să-l vedem, poate că totuşi...

In poieniţă era mare larmă. Mingea alerga de la unul la altul, şi de multe ori trecea printre cei doi copaci crescuţi anume parcă să formeze „poarta". Tinel, care intrase în echipă, se mişca cu multă vioiciune, şi reuşi chiar să marce două goluri.

S-au aşezat apoi la umbră. Şi comentariile despre meci au început.

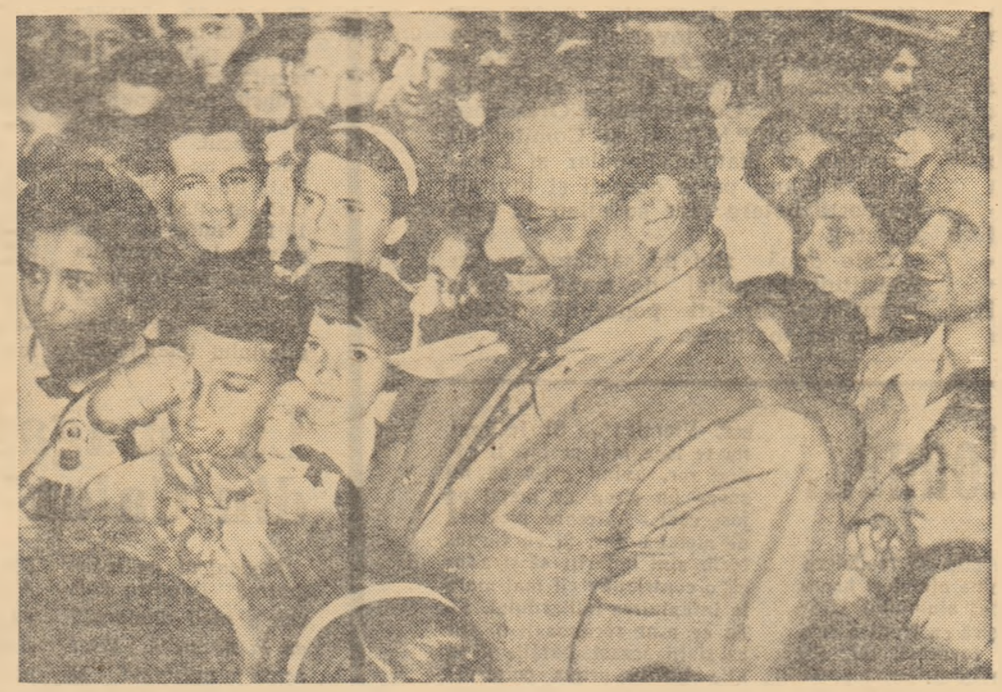
— Te pricepi la fotbal, „fetiţo", nu mă aşteptam! spuse Gelu.

— Ne-am obişnuit noi să-ţi spunem „fetiţo" dar nu mai meriţi porecla.

Apoi Anişoara le-a povestit băieţilor că prin pădure Tinel, a izbutit să-şi învingă frica, că pădurea nu i s-a mai părut întunecoasă, iar ea a primit un ajutor preţios din partea lui.

Tabăra pionierilor şi şcolarilor, Valea Mare, reg. Piteşti.

ELENA CIOBANU

Intîlnirea pionierilor din Bucureşti cu Paul Robeson

Paul Robeson, marele cîntăreţ negru, a fost oaspetele poporului romîn cu ocazia celei de-a XV-a aniversări a zilei de 23 August.

Pionierii l-au invitat pe oaspete să le viziteze palatul din Bucureşti. Marele artist iubeşte mult copiii, aşa că le-a primit cu bucurie invitaţia şi, în ziua de 22 August, a fost oaspetele pionierilor, în Palatul lor de la Cotroceni.

Pionierii erau tare emoţionaţi. Vocea unică a lui Paul Robeson plutea în inimile lor cu ecouri rămase din cîntecele auzite de ei la radio, cîndva. Acum însă îl vor vedea, va fi între ei. Se citea pe feţele lor o grijă de oameni mari: aceea de a-l face pe oaspe să se simtă minunat în mijlocul lor. Dar la sosirea lui entuziasmul întîlnirii a înlăturat orice emoţie. Marele artist luptător neobosit pentru pace a coborît din maşină sprinten, cu ochii scăpărînd de bucurie, iar braţele le ţinea deschise de parcă ar fi vrut să-i strîngă în braţe pe toţi pionierii aflaţi acolo. De altfel trebuie să ştiţi, dragi pionieri, că la statură seamănă cu uriaşii basmelor noastre. Aşa că n-ar fi fost de mirare să-i cuprindă în braţe pe toţi pionierii veniţi să-l întîmpine.

Pionierul Sima Dan de la Şcoala nr. 10 „Zoia Kosmodemianskaia" din Bucureşti, i-a adresat un călduros salut. „Cunoaştem cîntecele dv., cunoaştem lupta dv. pentru pace. Vă invităm să vizitaţi palatul nostru drag".

Paul Robeson, familiar şi glumeţ, le-a spus că se simte foarte apropiat de poporul romîn. Bunica soţiei sale a trăit şi în ţara noastră. Aşa că fiii şi nepoţii lui sînt rudă cu copiii din Romînia. In anul viitor băiatul lui, care este inginer, va veni să viziteze ţara noastră.

Pionierii l-au invitat în palat. El a aflat date din istoricul palatului, a găsit la lucru pionieri în cercul de balet, vioară, pantomimă. In sala de întîlnire cu pionierii i s-a oferit cartea sa „Aceasta este poziţia mea", tradusă în romîneşte, legată minunat de către pionierii de la palat. Vă închipuiţi însă, că cele mai emoţionante clipe au fost acelea în care marele artist a cîntat pentru pionieri.

La despărţire a spus: „N-am sperat să fiu primit aşa cum am fost. Vreau să vă felicit pentru palatul vostru. Acum înţeleg sentimentele profunde pe care le nutriţi faţă de P.M.R. Cînd eram ca voi aş fi vrut să învăţ şi eu la liceu într-un cerc de fizică aşa ca al vostru". Apoi a adăugat în limba romînă: „Sînt foarte bucuros!" Pionierii l-au răsplătit cu îndelungi şi entuziaste aplauze. In încheiere marele artist a început să cînte Imnul Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat. Arta lui Robeson este pusă în slujba păcii, prieteniei şi progresului omenirii. Toţi pionierii din sală au cîntat în cor cu Paul Robeson. Este o clipă unică în viaţă. Ecourile acestui cor condus de glasul marelui cîntăreţ pentru pace vor răsuna întotdeauna în inimile pionierilor. La plecare a adăugat: voi veni să vă văd. Voi veni să vă văd de mai multe ori!"

Să vii, Paul Robeson! Te aşteptăm la fel de bucuroşi!

Gh. D. VASILE

Kim, prietena mea

Cît de bucuroasă a fost Savin Mioara recunoscînd, printre copiii coreeni din tabăra de la Năvodari, pe Gon Oc Nio. O „veche" cunoştinţă, din tabăra de la Mamaia, de anul trecut.

— Ce mai ştii despre Kim, prietena mea? — a întrebat-o Mioara, înainte de toate.

— N-ai uitat-o pe Kim Gîm Za.., se miră Gon.

Dar cum ar fi putut s-o uite? In zilele petrecute în tabăra de la Mamaia erau nedespărţite. Unde era Kim acolo o găseai şi pe Mioara. Iar Kim, pînă şi-n orele de odihnă, după-amiază, găsea, nu o dată, un moment prielnic ca să se strecoare pînă în dormitor la Mioara!

Kim era o fetiţă tăcută. Ii plăcea însă să stea de vorbă cu Mioara, o fetiţă ploeşteancă vioaie şi întotdeauna veselă. Uneori Mioara descoperea în ochii prietenei Kim, o undă de tristeţe pe care, pe de o parte, o preţuia şi pe de altă parte, căuta să i-o alunge. In asemenea clipe, gîndurile fetei cu ochi migdalaţi alergau spre patria ei. „Ţara dimineţilor liniştite", al cărui pămînt a fost udat şi de sîngele părinţilor ei, ucişi în războiul împotriva cotropitorilor americani.

La plecarea din tabără s-au înţeles ca să-şi scrie. Din două în două săptămîni, Kim primea, la Tîrgovişte, unde învăţa, cîte un plic de la Mioara. Şi Kim îi scria prietenei sale cu acelaşi zel. Kim desena frumos. De aceea scrisorile ei erau, toate, măiestrit ilustrate. Mioara primise de undeva două timbre preţioase. Dar le-a trimis prietenei Kim, că-i plăcea filatelia. Kim i-a trimis şi ea cîteva mărci coreene...

Aşadar, depărtarea n-a slăbit cîtuşi de puţin simţămîntul cald al prieteniei dintre cele două pioniere. Prietenia nu cunoaşte nici graniţe, nici depărtări!

Gon Oc Nio a înţeles şi ea acest adevăr. S-a gîndit cum s-o ajute pe Mioara să o regăsească pe Kim, care, desigur, e plecată şi ea în vreo tabără.

— O să scriem împreună o scrisoare la şcoală, la Tîrgovişte, i-a propus Gon. De acolo trebuie să aflăm ceva despre Kim...

Pe hîrtie se aliniau rîndurile îngrijite ale lui Gon. Mioara le privea şi parcă zărea printre ele chipul drag al prietenei.

Parada militară şi demonstraţia oamenilor muncii din Capitală

(Urmare din pag. 1)

regiunea Bucureşti. Fete mîndre şi flăcăi voinici în minunatul nostru port naţional, purtau pe umeri coşuri încărcate cu fructe, alţii duceau în mîini snopi de spice aurii sau lujeri lungi de porumb pe care se vedeau ştiuleţii grei. Ei au venit aici să aducă salutul lor conducătorilor partidului şi guvernului, clasei noastre muncitoare.

În piaţă au intrat tinerii şi tinerele sportive ale patriei noastre. În urma stegarilor a păşit o coloană compactă de tineri în alb care înconjoară o piramidă vie, tricoloră. Iar în vîrful piramidei, pe o petală de floare, a răsărit o fată ce desfăşoară o pancardă: „Născuţi în 1944", născuţi în anul eliberării patriei noastre!

...Ore în şir a durat grandioasa manifestaţie închinată celei de-a 15-a aniversări a eliberării patriei. Ea a marcat hotărîrea poporului nostru de a apăra pacea scumpă omenirii întregi, înaintînd cot la cot cu celelalte popoare ale ţărilor socialiste surori, în frunte cu Uniunea Sovietică, pe drumul construirii socialismului şi a visului de aur al omenirii, comunismul.

*

O dată cu căderea serii, centrul oraşului a fost luat în stăpînire de tineretul capitalei. Piaţa Universităţii găzduit peste 25.000 de tineri veniţi să participe la închiderea celui de-al doilea Festival al tineretului din Bucureşti desfăşurat în cinstea marii sărbători.

Piaţa vuia de motoare. Rîndurile mulţimii s-au desfăcut şi în piaţă a apărut o coloană de motociclişti. Era ştafeta „Să întîmpinăm 23 August 1959" care a străbătut în aceste zile ţara pornind din cele mai îndepărtate colţuri ale ei.

În uralele a mii şi mii de tineri s-au aprins torţele. Piaţa Universităţii era o mare de lumină. Purtînd lozinci luminoase şi în mîini cu torţe aprinse tineretul a străbătut duminică seara străzile principale ale Capitalei, manifestîndu-şi dragostea faţă de partid şi guvern. În acest timp pe estrada instalată în Piaţa Republicii, sub lumina reflectoarelor ce se încrucişau pe cerul liber al patriei noastre, sub ploaia de

artificii multicolore, echipe artistice de amatori îşi prezentau programele. La un moment dat, în piaţă s-a făcut auzită o voce puternică, cunoscută întregii lumi: cînta celebrul cîntăreţ Paul Robeson.

La Palatul pionierilor a fost carnavalul celor mici. Pe insula trandafirilor din Parcul de Cultură şi Odihnă s-a ţinut carnavalul tineretului. În pieţe şi parcuri, pînă în zorii zilei, oamenii muncii au sărbătorit cei 15 ani bogaţi şi luminoşi ai patriei noastre dragi.

Luni seara pe Stadionul Republicii în prezenţa a peste 50.000 de bucureşteni a avut loc un mare spectacol dat de ansamblurile reunite de cîntece şi dansuri, de orchestrele de muzică populară şi uşoară. La spectacol au asistat tovarăşii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, membri ai C.C. al P.M.R., membri ai Comitetului Orăşenesc Bucureşti al P.M.R. şi ai Comitetului Executiv al Sfatului Popular al Capitalei .Au luat parte oaspeţi şi invitaţi de peste hotare care se aflau în ţara noastră.

Cele două zile de sărbătoare au constituit un prilej de manifestare a bucuriei şi fericirii poporului romîn stăpîn pe soarta sa.

CREŞTE BUNĂSTAREA *poporului*

BUCURIE

O adevărată sărbătoare a fost în casa turnătorului Mihai Nicolae ziua în care el şi soţia lui au luat primul salariu mărit. Aceasta a fost săptămîna trecută. O dată amîndoi l-au luat că lucrează împreună la Uzinele „Vasile Roaită". Cum au deschis uşa casei lor le-a ieşit înainte Adriana, fetiţa lor, sărindu-le în braţe, ghicindu-le parcă bucuria de pe faţă. „Ce mi-aţi adus?" spuneau ochii ei mici şi veseli.

— Să ne aşezăm colea, la masă, a spus fericit tatăl, scoţînd din buzunar, o dată cu cele două plicuri cu bani şi un creion. Făcu o mică socoteală. Uite, de-acum o să aducem în casă mai mulţi bani. Adică mai mult zahăr, mai mult untdelemn, mai mult belşug. De acum încolo o să primim aproape 2.000 de lei pe lună, adică în plus cu mai bine de 200 lei. Aceasta în fiecare lună. Aşadar, o să ne putem cumpăra acum şi maşină de cusut! O s-o aducem acasă chiar luna viitoare.

— Să vezi ce mai rochiţe o să-ţi coase mama! se bucura şi Florica Mihai, mama Adrianei.

Bucuria ce luminează în aceste zile casa tînărului turnător Mihai Nicolae, e bucuria tuturor oamenilor muncii din patria noastră, prilejuită de sporirea salariilor în urma hotărîrii plenarei C.C. al P.M.R. din 13-14 iulie. Oamenii muncii răspund grijii părinteşti a partidului şi guvernului cu victorii deosebite în producţie. O dovadă grăitoare o constituie înseşi economiile importante realizate de muncitorii Uzinelor „Vasile Roaită" în cinstea zilei de 23 August. Economiile realizate de ei ating cifra de 1.380.000 lei, depăşind cu aproape 200.000 lei angajamentele luate!

AL. PROFIRIU

Mulţumesc din inimă Partidului

În această vară am avut multe bucurii. Prima bucurie am avut-o cînd mi s-a dat „Diploma de merit", ca răsplată a muncii mele pe întregul an şcolar care a trecut. O altă bucurie mi-a adus-o Hotărîrea Plenarei C.C. al P.M.R. din 13-14 iulie a.c. cu privire la continua ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc. Creşterea salariului tatălui meu, precum şi reducerea preţurilor la peste 2.600 de sortimente dă posibilitate familiei noastre să trăiască şi mai bine.

Trebuie să ştiţi că mie îmi place foarte mult să cînt la vioară. Sînt de acum aproape 9 luni de cînd am deprins să port arcuşul pe coarde şi pot spune că ştiu să cînt binişor. Din salariul mărit, pe care l-a primit tatăl meu înainte de 23 August mi-a mai făcut o bucurie: mi-a cumpărat o vioară nouă. Ce frumoasă e şi ce rezonanţă are! Ţi-e mai mare dragul să cînţi la ea.

Pentru toate acestea lucruri, eu, mulţumesc din inimă partidului nostru drag, care zi de zi prin măsurile care le ia, ne aduce şi nouă, copiilor, ca şi tuturor oamenilor muncii din patria noastră, tot mai multe şi mai mari bucurii.

MARGARETA POPA
cl. a ... Şcoala elementară nr. 16 — Bucureşti

Cei din prima coloană...

De cum treci dincolo de porţile metalurgice te întîmpină, în curtea uzinei, siluetele puternice ale turlelor de sondă. Le-am văzut culcate în faţa clădirilor, dar mi le şi închipuiam înălţate pe vîrful dealurilor ce străjuiesc Valea Prahovei, le vedeam răsărind departe, pe meleagurile Chinei sau faţă în faţă cu masivul Himalaia, măsurîndu-se cu înălţimea de piatră a străvechiului monument al naturii asiatice. Măiestria harnicilor constructori de utilaj petrolier de la Uzinele „1 Mai" din Ploeşti, a devenit cunoscută de mult peste hotarele ţării. Sondele zvelte, cu mecanismele lor menite să desferece aurul negru din pungile pămîntului, ajung pînă pe coastele Atlanticului, în Argentina!

M-am oprit îndelung în hala turnătoriei, acolo unde întîlneam pe cei mai harnici dintre muncitorii uzinei: pe Nemeş Viorel şi pe feciorul său, Nemeş Viorel cel tînăr, amîndoi comunişti şi neîntrecuţi meşteri în modelarea metalului, pe Neagu Gheorghe, Dobrescu Albert, Georgescu Constantin şi alţii. Pe cei care în dimineaţa însufleţitei sărbători a zilei de 23 August se aflau în prima coloană. Onoarea de a defila în primele rînduri, singuri şi-o cîştigaseră. Ei, muncitorii secţiei fruntaşe, făurarii ce ştiu să modeleze la fel de bine oţelul şi bronzul, fonta şi aluminiul străluciţor, păşiră cu fruntea sus, alături de tovarăşii lor. Pe steagul înfăptuirilor lor aveau inscrise însemnate victorii. Numai economiile realizate de ei în ultimul timp se ridică la aproape 200.000 lei!

Dar harnicii turnători, ca şi toţi ceilalţi muncitori ai uzinei, nu s-au oprit o clipă în loc. Ei continuă cu aceeaşi dîrzenie şi însufleţire avîntul întrecerilor.

O atmosferă solemnă parcă plutea în hala imensă, în care nu auzeam decît duduitul flăcărilor, izvorînd în sus, din gura de foc a cuptoarelor. Felurite flăcări muşcau aerul, flăcări alburii şi albastre, ca floarea liliacului sau aurii ca bronzul, toate iluminînd chipurile încordate ale turnătorilor.

Numai la cîţiva metri de locul cuptoarelor, l-am văzut pe tînărul Nemeş Viorel turnînd cu dibăcie fonta fluidă din care ieşeau aburi fierbinţi, în deschizăturile formelor, modelînd statuare, cilindri pentru pompele de foraj şi alte zeci şi zeci de piese necesare utilajului petrolifer. De la unul din cazanele în care clocotea aliajul de bronz, tatăl său îi făcea din cînd în cînd semn cu capul, zîmbind, îndemnîndu-l de bunăseamă: „Dă-i zor, dă-i zor, Viorele!"... Şi feciorul nu se lăsa mai prejos, îi dădea zor, avînd grijă să nu scape un strop de metal pe jos, căci... fiecare picătură de metal e aur. Şi ei, turnătorii, sînt hotărîţi să-şi aducă o contribuţie cît mai mare la înfăptuirea miliardului. Şi, de ce n-ar recunoaşte-o, vor ca şi în această bătălie să se afle tot în prima coloană! Cot la cot, purtînd cu mîndrie acelaşi steag purpuriu de secţie fruntaşă pe uzină.

AL. DINU IFRIM

La magazinul Confecţia din Calea Griviţei nr. 394

Mecanicul de locomotivă Dumitru Balcan a sosit dimineaţă de la drum. A lăsat acasă uniforma şi chipiul şi-a luat fetele (Margareta, elevă în clasa a IX-a a Şcolii medii nr. 6 şi Ana, pionieră în clasa a V-a a Şcolii 176) şi a plecat după cumpărături. Obiectivul aparatului fotografic l-a surprins în magazinul Confecţia din Calea Griviţei nr. 394. Cumpărăseră stofă pentru un nou palton Margaretei, o minge pentru Ana. Apoi au probat un balonzaid tot pentru Ana, care a trecut în clasa V-a cu „diplomă de merit".

Salariul mărit pe care l-a încasat în această lună, mecanicul Dumitru Balcan, reducerea preţurilor la o serie de produse, i-au dat posibilitatea să facă cumpărături mai multe. Iar cele două fiice ale sale sînt fericite.

Priviţi-o pe Ana! Parcă ar spune:

— Cît sînt de fericită. Părinţii mei, cu salariul pe care îl primesc au posibilitatea să-mi cumpere tot ceea ce îmi trebuie.

Foto: GR. PREPELIŢĂ

reportaj ştiri informaţii NOUTĂŢI TEHNICE reportaj

Sărbătorirea zilei de 23 AUGUST peste hotare

UNIUNEA SOVIETICĂ

Cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării Romîniei de sub jugul fascist, au avut loc la Moscova numeroase manifestări în cinstea prieteniei romîno-sovietice. Pe scena Teatrului Verde din parcul „Gorki", a dat un frumos spectacol Ansamblul de cîntece și dansuri al U.T.M. din R.P. Romînă, care a fost distins cu premiul I la Festivalul de la Viena. La acest spectacol au participat peste zece mii de moscoviți și oaspeți din străinătate. Cîntecele și dansurile ansamblului au fost răsplătite cu aplauze furtunoase, iar la sfîrșitul spectacolului întreaga asistență a manifestat călduros pentru prietenia de nezdruncinat între popoarele romîn și sovietic.

Și în parcul Sokolniki de dimineață pînă seara nu a contenit muzica romînească, iar în parcul Ismailov printre alte manifestări a avut loc o adunare festivă.

R. P. CHINEZĂ

Ziua de 23 August a fost sărbătorită cu aceeași căldură și în R.P. Chineză. La recepția oferită cu acest prilej de ambasadorul țării noastre în R.P. Chineză, au participat Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat, Cen I, vice-premier și ministru al Afacerilor Externe, precum și alți conducători ai poporului frate chinez. Luînd cuvîntul, Cen I a subliniat succesele deosebite obținute de poporul romîn în construirea socialismului, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

R. CEHOSLOVACĂ

La Zvolen în Slovacia s-a desfășurat în ziua de 23 August o emoționantă manifestație închinată memoriei ostașilor romîni care și-au jertfit viața pentru înfrîngerea hitlerismului în luptele de pe teritoriul Cehoslovaciei. La solemnitatea care a avut loc la cimitirul eroilor romîni căzuți în luptele din Slovacia, a participat și o delegație din țara noastră, precum și membri ai familiei ostașilor și ofițerilor căzuți în aceste lupte.

Mii de cetățeni ai orașului Zvolen au luat parte la această manifestație, aducînd astfel un pios omagiu ostașilor care și-au jertfit eroic viața pentru înfrîngerea hitlerismului în luptele de pe teritoriul Cehoslovaciei.

Seara la Zvolen a avut loc o adunare festivă. În cadrul programului artistic prezentat cu acest prilej, Ansamblul romînesc de cîntece și dansuri „Ciprian Porumbescu", a prezentat un frumos program artistic.

Asemenea manifestări entuziaste au avut loc în numeroase alte țări.

Din țara constructorilor comunismului

NOI CONSTRUCȚII ATOMO-ELECTRICE

Doi noi giganți atomo-electrici se construiesc în prezent în Uniunea Sovietică. Iată cîteva amănunte despre stadiul lucrărilor la aceste mărețe construcții care în același timp vor fi și centre de cercetări științifice.

In Ural, nu departe de rîușorul Pîșma în mijlocul unor păduri seculare de brad a început acum 2 ani construcția unei centrale atomo-electrice. La chemarea Comsomolului, mii de tineri comsomoliști din Moscova, Leningrad și din alte orașe au venit să lucreze aici. Prin munca lor ei au făcut ca astăzi clădirea sălii de mașini să se înalțe cît brazii. In același timp lucrările avansează și în subteran. Aici se sapă două puțuri cilindrice din beton armat cu o adîncime de peste nouă metri. In aceste puțuri sînt așezate reactoarele.

Cum va funcționa marea centrală? Partea centrală a reactoarelor este străpunsă de niște cilindri lungi, de grafit, în interiorul cărora se află țevi subțiri de oțel ce conțin elemente de uraniu. Uraniul dezagregîndu-se se produce o căldură imensă. Aceasta face ca apa ce circulă prin țevi să se transforme în aburi, care la rîndul lor pun în mișcare turbinele.

Constructorii folosesc cele mai perfecționate mașini și aparate care asigură o perfectă protecție a muncii.

Cel de-al doilea gigant atomo-electric se construiește pe malul Donului în apropierea Voronejului. In momentul de față constructorii așază acoperișul deasupra sălii turbinelor. Spre deosebire de centrala atomo-electrică din Ural, aici se va folosi uraniul înnobilat. In reactoare se vor așeza 44 tone de uraniu înnobilat care va mîna turbinele centralei timp de 1 an și jumătate. Marea centrală atomo-electrică de pe malul Donului va avea 3 turbo-generatoare cu o capacitate de 70.000 kw. Ea va fi automatizată și va fi condusă de la un singur tablou de comandă.

Constructorii celor doi giganți atomo-electrici ce se construiesc acum în Uniunea Sovietică sînt în întrecere. In sprijinul lor vin și constructorii de utilaje de la Harkov care fabrică reactoarele și aparatele necesare acestor centrale.

Constructorii comunismului dau lumii întregi încă o dovadă a faptului că în Uniunea Sovietică energia atomică este folosită în scopuri pașnice, ea cuprinzînd tot mai multe domenii.

Recoltă de pe pămînturile desțelenite

Recolta de pe pămînturile desțelenite este una dintre marile minuni ale veacului nostru. Lumea încă n-a văzut niciodată ogoare atît de uriașe — acoperite cu grîne. Niciodată oamenii n-au strîns miliarde de puduri de grîne dintr-o singură regiune, de pe un singur cîmp. Cîmpia Cazahstanului a fost arată de către comsomoliști abia acum cinci ani, iar azi Cazahstanul seamănă mai mult grîu, decît Canada, una dintre cele mai mari țări producătoare de grîne din lume.

Cazahstanul a dat în acest an patriei sovietice munți de grîu. 16.800 dintre cei mai buni combinieri și mecanici din Uniunea Sovietică au lucrat pe pămînturile desțelenite; 18.000 de studenți de la institutele de agricultură și școlile tehnice agricole au condus combine prin cîmpiile de aur ale pămînturilor desțelenite. 55.000 de tineri de la școlile de mecanizare agricolă au ajutat la strîngerea recoltei.

Pe pămînturile desțelenite s-a desfășurat în acest an o luptă uriașă pentru pîinea primului septenal.

Nu-i prea ușor să cunoști mecanismele complicate ale mașinei de bobinat, să știi s-o mînuiești, dar cînd ai lîngă tine o tovarășă pricepută, e altceva. Fotografia de față înfățișează un grup de eleve de la Școala medie nr. 1 din Moscova, venite în practică la uzina „Nefteprihor". Ele ascultă cu atenție explicațiile muncitoarei Valentina Pavlova.

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

Apropiata vizită în Statele Unite a lui N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., provoacă un uriaș interes în Statele Unite. Peste 300 orașe mari și mici, grupuri de persoane, cluburi particulare și cetățeni simpli americani au trimis Departamentului de Stat scrisori și telegrame în care invită pe primul ministru sovietic să-i viziteze.

La 21 august a avut loc într-un cadru festiv, la Prezidiul Adunării Populare Supreme a R.P.D. Coreene, ceremonia înmînării de ordine și medalii unui număr de 17 tehnicieni romîni care au contribuit la construirea spitalului din Phenian. Tov. Țoi En Ghen, președintele Prezidiului Adunării Populare Supreme a R.P.D. Coreene a felicitat pe cei decorați și a subliniat prietenia trainică dintre popoarele romîn și coreean.

La 20 august a avut loc la muzeul Huntly din Edinburg (Anglia) deschiderea „Expoziției de artă populară romînească". Presa britanică a publicat numeroase articole care au scos în evidență succesul expoziției romînești. „Glasgow Herald" scrie: „încîntător", acesta este cuvîntul potrivit pentru expoziția de artă romînească".

În U.R.S.S. a intrat în funcțiune reactorul atomic cu neutroni rapizi B R-5 cu o putere proiectată de 5.000 kw. Pînă în prezent acesta este cel mai puternic reactor și el trebuie să rezolve sarcini tehnologice legate de crearea unor centrale atomoelectrice industriale în U.R.S.S.

În Ungaria s-a sărbătorit de curînd 10 ani de cînd s-a votat Constituția. „Ziua Constituției" a fost sărbătorită de întreg poporul ungar. Constituția R.P. Ungare a consfințit cuceririle revoluționare și politice ale poporului, ea fiind rod al luptei grele pe care a dus-o clasa muncitoare sub conducerea partidului său.

Din motive „necunoscute"

„Tinerii fac coadă pentru a primi de lucru... Numai unul din trei tineri care au absolvit școala se pot califica".

„Sunday Pictorial"

Lawrence Evans avea 15 ani. Era înalt, surîzător... Era — pentru că acum nu mai e. Intr-una din diminețile triste, cețoase londoneze, pe trotuarul din fața unui hotel uriaș, a fost găsit cu trupul zdrobit — se aruncase de la etajul al VI-lea. Poliția — la început — s-a hotărît să facă o anchetă, să afle: cine l-a aruncat pe bietul Lawrence? Curînd însă, șeful poliției a ordonat încetarea anchetei: asasinul era... șomajul.

In Anglia, doi din trei absolvenți ai cursului elementar trebuie să vagabondeze sau să execute munci care nu cer nici o calificare. Bineînțeles, și acestea se găsesc foarte rar. De o astfel de slujbă a făcut rost și Lawrence — a fost angajat lift-boy (liftier). Primea drept salariu o sumă infimă de bani; totuși, dacă adunai la ea bacșișul — ieșea atît cît să-i înmîneze mamei pentru fiertura de a doua zi...

Iată însă că într-una din zile miss Berthe, directoarea hotelului, l-a concediat pe Lawrence — în locul lui fiind angajat un om mai „calificat": profesorul Roberts. Nu știm ce va fi gîndit în acea clipă Lawrence; cert e că numai cîteva clipe după aceea, cadavrul lui se odihnea pe asfaltul umed al străzii.

In ziarele de seară a apărut "înserat" la rubrica „Fapte diverse" un mic anunț: „Tînărul L. Evans, de 15 ani, s-a sinucis azi dimineață din motive necunoscute. Rudele îl pot afla la serviciul medico-legal".

Rudele: o mamă bolnavă și două surori — una de 5 ani, cealaltă de 9 ani.

reportaj | știri | informații | NOUTĂȚI | TEHNICE | reportaj

SPARTACHIADA PIONIERILOR

IN CINSTEA LUI 23 AUGUST 1959

Miercuri, 19 august 1959, a avut loc, pe Stadionul Tineretului din Capitală, festivitatea de deschidere a etapei finale din cadrul primei ediții a Spartachiadei pionierilor și școlarilor și a celei de-a IV-a ediții a Spartachiadei de vară a tineretului.

In prezența unui public numeros și entuziast, tovarășul Nicolae Roman, secretar al C.C. al U.T.M., președinte al Comisiei centrale de organizare a Spartachiadei, a rostit cuvîntul de deschidere.

Miile de utemiști și pionieri, finaliști, au răspuns cu nesfîrșite urale cuvintelor vorbitorului. Pe gazonul verde al stadionului, tinerii sportivi au alcătuit cu trupurile lor lozinca „Trăiască 23 August", exprimîndu-și astfel bucuria că întrecerile lor aveau să se desfășoare sub semnul marii sărbători.

Intrecerile au durat cinci zile. Cinci zile de entuziasm tineresc, de voie bună. Găzduiți pe terenuri de sport moderne, asistați de arbitri cu înaltă calificare, avînd la dispoziție minunate condiții de cazare și echipament de bună calitate, fiii muncitorilor și țăranilor muncitori s-au întrecut în cadrul uneia dintre cele mai populare competiții sportive obținînd rezultate valoroase.

5,12 m la lungime

— „Atențiune! Concurentele de la săritura în lungime categoria a III-a să se prezinte în partea dreaptă a terenului..."

Acolo, printre celelalte concurente, am reîntîlnit-o pe Vîrlan Elena de la Școala medie nr. 24 din Capitală care, cu o zi înainte, reușise să treacă la a doua încercare ștacheta ridicată la 1,41 m., calificîndu-se astfel pe locul II.

— Cum, concurezi și la lungime?

— Da! Și săritura în lungime este o probă care îmi place foarte mult.

Concursul a început. Fetele sar destul de bine: 4,10 m... 4,35 m... 4,67 m... Acum e rîndul Elenei Vîrlan. Ea își ia avînt, fuge din ce în ce mai tare, bate podul și se avîntă într-un salt elastic: 5,12 m! O performanță care spune multe. Astăzi Elena e campioană a Spartachiadei pionierilor și școlarilor. Mîine-poimîine însă, o vom întîlni poate într-un concurs... internațional!

In ziua a doua de concurs, pe terenul unde se arunca mingea de oină la distanță, am cunoscut-o pe Dunia din Constanța. Părea foarte emoționată. „Numai de aș reuși să arunc măcar cît la Constanța" își spunea ca întruna.

Prima încercare: 45 metri. Celelalte concurente au întrecut-o: 46 metri, 47,50 metri... A doua încercare. Ei, Dunia, acum să te vedem! Dunia își ia avînt și aruncă cu putere mingea. 48 metri! Dar la a treia încercare? Cîteva minute mai tîrziu, la difuzor se auzi vocea crainicului: „Festivitate de premiere la aruncarea mingii de oină la distanță — fete, categoria a III-a. Campioană a Spartachiadei pionierilor și școlarilor pe anul 1959, pioniera Dunia Samoilă de la Școala de 7 ani nr. 16 din Constanța: 49,50 metri. „Bravo, Dunia!

Aspect de la deschiderea festivă a Spartachiadei

Jucătorii din Vorona

Cînd s-au aliniat pe teren jucătorii echipei de oină din comuna Vorona, regiunea Suceava, erau emoționați. Pînă acum fuseseră neînvinși, dar...

Era primul lor meci din finală și, mai ales cu pionierii din comuna Curcani, despre care auziseră că au echipă bună, cu tradiție.

— De cum am început meciul am uitat de emoție și ne-am concentrat atenția spre joc, ne-a spus Gantaru Nicolae, căpitanul echipei.

Jucătorii din Curcani au început bine jocul, calm, cu adresă, dar, au fost surprinși de precizia și siguranța adversarilor. Chetreanu, Lunic, Gantaru, Olaru, de la Vorona, au dovedit mult spirit de echipă. Pe parcurs dîrzenia celor din Curcani a scăzut. Scorul s-a ridicat mereu în favoarea sucevenilor, iar meciul s-a terminat cu scorul de 6—0 pentru Suceava.

In meciul cu echipa de oină a regiunii Cluj, pionierii din Vorona au dovedit aceeași formă bună și au cîștigat cu 6—4.

Seriozitatea, preocuparea intensă și dorința de a învinge, au făcut ca echipa de oină a pionierilor din comuna Vorona să ofere jocuri de bună calitate.

N. IONESCU

Păreri...

Frederich Rothe, președintele Comisiei de competiții din Federația de Natație a R.P.R.

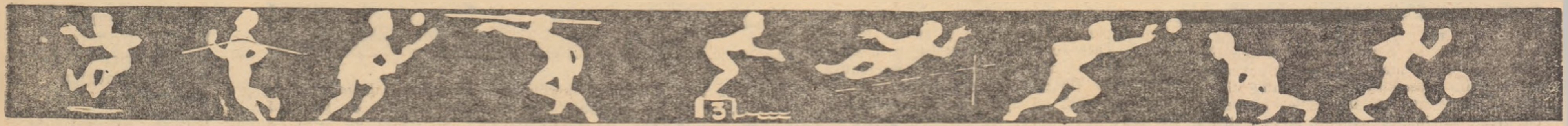
„Consider că Spartachiada pionierilor și școlarilor și-a atins scopul. Nivelul tehnic la care s-au prezentat concurenții a fost mult îmbunătățit față de competițiile anterioare. Așa se explică, că, unii dintre cîștigătorii probei de natație s-au apropiat de recordurile republicane".

Iolanda Balaș, maestră emerită a sportului, recordmană mondială la săritura în înălțime:

„Spartachiada pionierilor și școlarilor a constituit un eveniment de mare însemnătate în viața copiilor patriei noastre. Am admirat dîrzenia și voința de a învinge a micilor concurenți — și sînt mîndră că și eu am purtat cu opt ani în urmă cravata roșie de pionier".

Ladislau își privește cu drag aeromodelul: cu el s-a clasat pe primul loc la concurs

știință

DE LA 50 LA 10 ORE...

Cine n-a văzut vreodată pe stradă o mașină goală, cu lacul vopselei abia uscat, purtînd la spate sau pe cristalul de deasupra radiatorului, inscripția: rodaj? De multe ori acest lucru trece neobservat. Și totuși... rodajul înseamnă mai mult decît un simplu antrenament al vehiculului. El constituie faza în care angrenajele, frecîndu-se, se fixează bine între ele, încît mersul automobilului sau al tractorului devine ca ceasornicul. Orice vehicul nou trebuie să treacă prin ucenicia rodajului...

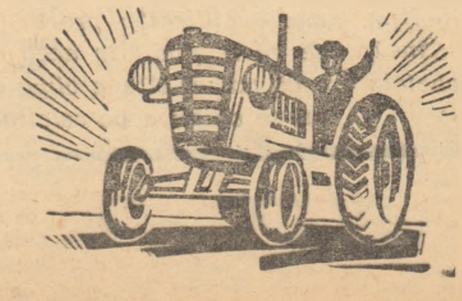
Dar perioada rodajului nu e de o oră sau două. Unui tractor, bunăoară, îi trebuie mai bine de 50 de ore! Ce înseamnă aceasta? Consum de lubrefiant, de combustibil... Așadar, cheltuială.

Tocmai aceasta a avut în vedere comunista Olga Biță de la Institutul de Mecanică Aplicată „Traian Vuia" din București, cînd, împreună cu alți cercetători științifici a pornit în căutarea unei noi metode de rodare a tractoarelor romînești. Săptămîni în șir a zăbovit cercetătoarea Olga Biță printre mecanismele laboratorului, încercînd să aplice în practică ideea făurită de gîndurile și fantezia ei creatoare. Uneori i se părea că n-o să poată duce la capăt ceea ce începuse. Ceva însă o îndemna să continue cu și mai multă îndîrjire: „Trebuie să găsim soluția!... Trebuie! își spunea ea hotărîtă.

De bună seamă că tînăra cercetătoare nu trebuia să dea un pas înapoi. Ar fi știrbit, poate, încrederea utemiștilor care, nu de mult, prețuindu-i activitatea, au ales-o pentru a patra oară secretara organizației lor. Alături de tovarășii săi, a continuat cu străduință cercetările. Și rezultatele n-au întîrziat să se arate. Soluția a fost găsită: folosirea rodajului chimic în locul rodajului obișnuit!

Noua metodă de rodare chimică realizată de cercetătoarea Olga Biță și tovarășii săi reduce timpul de rodaj de la 50 la aproximativ 10 ore! Aceasta înseamnă o economie anuală de peste 10.000.000 lei.

AL. PROFIRIU

INSOȚITORUL URECHIAT!

Lucrurile s-au petrecut în luna septembrie. In aer pluteau alene fire încîlcite de păianjen. Un pădurar mergea pe drumul acoperit cu iarbă măruntă de culoare verde-gălbuie care șerpuia printre semănăturile dese de toamnă.

Sus, în văzduh, roteau cîțiva ulii. Deodată, unul dintre ei, strîngîndu-și aripile se repezi spre o moviliță. De-acolo, ca un fulger, o zbughi un iepure și porni într-o fugă nebună. Uliul urmări micuțul animal înspăimîntat și îl ajunse. Incă puțin și oricine ar fi crezut că se va sfîrși cu iepurilă. Dar în clipa cînd uliul era deasupra lui, iepurele se aruncă pe spate și lovi puternic cu picioarele dinapoi, pasărea răpitoare. Cînd uliul își veni în fire, iepurilă era departe și fugea cît îl țineau picioarele. Dar uliul îl ajunse din nou și numai o săritură sprințară în lături, salvă pe urechilă de la o moarte sigură.

Reținîndu-și răsuflarea pădurarul urmărea lupta. Era curios să vadă ce va întreprinde iepurele la un nou atac al uliului.

Mare i-a fost uimirea, cînd pe neașteptate iepurele fugi direct spre el. Aproape atingîndu-i picioarele, el se culcă la pămînt. Uliul fu nevoit să se avînte în înălțimi. Nu mai îndrăznea să atace iepurele. Scoțînd niște fluierături jalnice, uliul începu să se înalțe.

Pădurarul porni încet pe drum. In urma lui mergea și iepurilă. S-a oprit. S-a oprit și el. Și a mers așa împreună cu urechiatul lui însoțitor pînă la marginea pădurii. Din acel moment însă o zbughi de lîngă el pierzîndu-se în tufișuri. Pericolul trecuse.

ŞI ŞCOLARILOR

Prin Bucureşti

In zilele Spartachiadei, pe stadion s-au intilnit pionieri şi şcolari din toate colţurile ţării. Ei au avut prilejul nu numai să participe la întrecerile sportive, să schimbe păreri, să lege prietenii. In zilele acestea, au luat parte şi la numeroase acţiuni interesante. Vizitind Muzeul de istorie a P.M.R., au aflat multe amănunte in legătură cu istoria mişcării muncitoreşti din ţara noastră.

Ore plăcute au petrecut pionierii in Parcul de Cultură şi Odihnă I. V. Stalin, la Palatul pionierilor, unde au vizitat serele, colţul viu, parcul. De neuitat a fost şi intilnirea lor cu marele cintăreţ Paul Robeson, ale cărui cintece i-au încintat.

La intilnirea cu Iolanda Balaş, cu fotbaliştii Voinescu, Apolzan, Onisie, sportivi de frunte ai ţării, pionierii au avut multe de invăţat.

Din zilele petrecute în Capitala ţării, pionierii veniţi din ţară au adunat impresii de neuitat pe care le vor împărtăşi cu emoţie prietenilor de acasă.

FOTBALISTUL

In lotul regiunii Stalin, Cristoloveanu Simion, preşedinte de unitate şi fiu al unui muncitor modelier de la Uzinele „Ernst Thälmann" a jucat în echipa de fotbal ca extremă stîngă. Deşi echipa a fost învinsă cu 2—1 de către Galaţi, coechipierii lui Cristoloveanu şi, în acelaşi timp şi el, au practicat un joc bun. Pe viitor, dacă îşi vor îmbunătăţi tehnica paselor şi demarcajul, vor putea obţine victorii frumoase.

Din prima încercare

In apropierea locului unde se ţine concursul de săritură în înălţime sînt mai multe pioniere. Printre ele, este şi Nemeş Magdalena de la Şcoala medie nr. 1 din Petroşani. Este puţin emoţionată. Iată, concursul începe. O pionieră sare, dar doboară ştacheta. O urmează a doua, ştacheta cade pentru a doua oară... Acum, e rîndul Magdei. Are emoţii, va trece sau nu? Se pregăteşte, îşi ia elan sare şi... trece peste stacheta înălţată la 1,41 m din prima încercare. „Bravo, Magda! Bravo!... Hunedoara! strigă bucuroşi prietenii şi spectatorii.

Săritura ei i-a adus tricoul de campioană pe anul 1959.

Cupa Scînteii pionierului

Pînă la începerea concursului de nataţie mai era încă timp, dar pionierii şi şcolarii şi sosiseră la Complexul Sportiv al Tineretului. Erau nerăbdători. Fiecare voia să facă noi cunoştinţe, să se intereseze de rezultatele celorlalţi obţinute la faza regională.

— Atenţiune, atenţiune! se aude deodată la microfon. Incepe concursul de nataţie din cadrul Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor. Concursul este dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Prima probă: 50 m liber băieţi.

Un fluierat scurt şi, deodată, şapte trupuri bronzate se avîntă în bazin. Tribunele freamătă.

— Hai, Bucureştiule!
— Bine, Cornel!
— Hai, R.A.M.!

Prima probă de 50 m liber băieţi se încheie. Pe primul loc se clasează Georgescu Cornel din oraşul Bucureşti, obţinînd timpul 32"1/10.

Urmează la rînd noi şi noi probe.

Cunoştinţe vechi...

In primul rînd l-am recunoscut pe Zagăr Miki. El participă la acest concurs pentru a treia oară. Datorită antrenamentului susţinut, de fiecare dată a obţinut noi şi noi succese. Iată-l la ediţia a IV-a. Distanţa de 33 m liber a parcurs-o în 26". Acesta a fost primul lui succes, prima lui victorie ca pionier, pentru că abia primise cravata roşie. La ediţia a VII-a a „scos" 22"8/10. Anii trec şi o dată cu ei creşte şi Zagăr, cresc şi succesele. Astăzi la a IX-a ediţie a Cupei „Scînteii pionierului" el a participat la 100 m liber, obţinînd locul doi cu timpul de 1'16.

Şi Malarciuc Gheorghe participă pentru a treia oară la concurs. Nagy Albert de la Cluj, şi Ghica Safta de la Galaţi, pentru a doua oară. Vechi cunoştinţe, vechi iubitori ai nataţiei! Printre participanţi sînt însă şi...

...începători

„Deşi am 14 ani, ne-a declarat Lupuţiu Smaranda din Arad, n-am mai participat niciodată la un concurs. De multe ori stăteam pe marginea bazinului şi priveam. Mi se părea că cei ce concurează sînt copii deosebiţi. Intr-o zi însă m-am hotărît. M-am antrenat zi de zi şi iată-mă acum la finala pe ţară. Cu toate că am obţinut numai locul III eu tot mă bucur. Mă bucur pentru primul meu succes, pentru increderea în forţele mele".

*

S-a înserat. La bazin continuă alte probe şi peste tot se obţin noi „recorduri". De pildă, anul trecut la 50 m liber fete s-a scos 47"6/10, iar acum Damian Irina din Bucureşti a obţinut timpul de 39"8/10. Frumos record, nu? Urmează cele mai animate probe — ştafeta 4 x 50 m liber băieţi şi fete. La ambele probe pe locul I sînt cei din oraşul Bucureşti. Băieţii au „scos" un timp de 2'07"3/10, iar fetele 2'42". Aceasta dovedeşte că ei sînt bine pregătiţi, au multă voinţă şi ştiu să lupte din răsputeri pentru victorie!

A IX-a ediţie a concursului de nataţie dotat cu Cupa „Scînteii pionierului", a luat sfîrşit. Mult rîvnita Cupă a fost decernată celor mai buni şi anume, pionierilor din oraşul Bucureşti.

GETA COSTIN

Festivitatea de închidere

După patru zile de interesante întreceri, finaliştii primei Spartachiade a pionierilor şi şcolarilor şi a celei de-a IV-a ediţii a Spartachiadei de vară a tineretului au oferit luni după-amiază spectatorilor veniţi pe Stadionul 23 August, o frumoasă demonstraţie sportivă. Ea a fost prilejuită de festivitatea de închidere a acestor mari competiţii sportive de masă. Cei mai buni dintre sutele de mii de participanţi la aceste două competiţii, au justificat pe deplin cinstea de-a se întrece în finală, luptînd cu o excelentă pregătire morală şi dovedind în acelaş timp o remarcabilă pregătire tehnică. O seamă de tineri deosebit de dotaţi ca Mihai Kalnicov (Oraşul Bucureşti), Mihai Cibu şi Laurian Dobrotă (regiunea Stalin), echipa de volei fete, din Jimbolia şi alţii, au demonstrat cu prisosinţă rolul pe care îl are această competiţie în descoperirea elementelor talentate. O bună parte dintre aceştia au şi intrat în atenţia federaţiilor de specialitate în vederea promovării lor în loturile sportive de frunte ale ţării noastre.

Festivitatea de închidere a acestor competiţii a luat sfîrşit cu înmînarea premiilor oferite celor mai merituoşi reprezentanţi ai oraşelor şi regiunilor ţării. Tovarăşul Nicolae Roman, secretar al C.C. al U.T.M., preşedintele comisiei de organizare, şi Cornelia Mateescu, secretar al C.C. al U.T.M. au înmînat celor evidenţiaţi numeroase premii şi cupe. Pe primul loc în clasamentul Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor s-a situat oraşul Bucureşti urmat de regiunile Timişoara şi Constanţa.

Oraşul Bucureşti şi-a înscris în palmaresul marilor competiţii sportive de masă, o nouă performanţă reuşind să cucerească şi cu prilejul celei de-a IV-a ediţii a Spartachiadei de vară a tineretului, Cupa U.C.F.S. acordată pentru cele mai bune rezultate. De asemenea au fost oferite de către federaţiile nataţie, atletism, handbal, tir, cupe echipelor cu cea mai frumoasă comportare. Peste puţină vreme Comisia Centrală de organizare a Spartachiadei de vară a tineretului va analiza modul în care organele regionale U.T.M. şi U.C.F.S. s-au preocupat de antrenarea tineretului la această competiţie, urmînd să decearnă regiunii fruntaşe Cupa Comisiei Centrale şi primul loc în clasamentul pe regiuni a acestei mari competiţii sportive de masă.

În cuvîntul de încheiere a festivităţii tov. Ion Balaş, vicepreşedinte al U.C.F.S., a felicitat călduros pe tinerii sportivi, pe noii campioni ai Spartachiadei pentru succesele obţinute în aceste întreceri.

Un procedeu original

Cu doi ani în urmă „Revue technique des industries du cuir" (Revista tehnică a industriilor de pielărie) din Paris, organ de specialitate, făcea cunoscut lumii întregi, ceea ce ea însăşi numea: „un procedeu romîn original pentru mărirea pieilor de feţe pentru încălţăminte". La cîteva luni după aceea, pe adresa realizatorului acestui procedeu, tovarăşul Isăilă Nicolae, inginer şef la fabrica de pielărie „1 Iunie" din Rîmnicu Vîlcea, soseau scrisori din cele mai îndepărtate colţuri ale globului pămîntesc. Vechi şi renumite întreprinderi de tăbăcărie solicitau detalii tehnice asupra inovaţiei, considerată de toţi ca o adevărată răsturnare a teoriei tăbăcirii.

Si acum să vă dăm cîteva lămuriri asupra acestei realizări, care este o ilustrare elocventă a îmbinării teoriei cu practica. Veţi afla că visul de totdeauna al tăbăcarilor a fost şi rămîne, să obţină o cît mai mare suprafaţă a pieilor gata finisate. In acest scop se practică, în timpul procesului de fabricaţie, diferite metode de întindere, dintre care cea mai modernă este cea a a lipirii pieilor pe plăci de sticlă, aflate încă în stare umedă, şi lăsate astfel pînă la uscarea lor definitivă.

Ce aţi spune însă dacă s-ar găsi o soluţie care, pe măsură ce apa din piele se evaporă, să împiedice micşorarea ei? O asemenea problemă l-a preocupat ani de-a rîndul pe inginerul Isăilă. El a încercat astfel să introducă în flota (baia) de tăbăcit, petrol lampant, — obişnuitul gaz care faţă de apă, se bucură de proprietăţile de mai sus.

Chiar de la începutul primelor sale experimentări, rezultatele au fost îmbucurătoare. Gazul ocupă în ţesutul pielei locul apei, pe măsura evaporării acesteia şi împiedică apropierea (stringerea) moleculelor de proteină din piele. Intr-un cuvînt menţine cu „forţe interne" suprafaţa întinsă a pielei.

Astăzi extinderea treptată a acestui procedeu la tăbăcăriile din ţară, aduce industriei de încălţăminte, însemnate cantităţi de piele în plus, iar din punct de vedere ştiinţific a îmbogăţit tehnica mondială cu un procedeu ştiinţific, într-un domeniu în care, industria respectivă se găsea încă la străvechile metode de tăbăcărie. Şi aceasta numai în cîţiva ani!

filatelie

La a 15-a aniversare

O preţioasă emisie de timbre

Direcţia Generală a Poştelor şi Telecomunicaţiilor a pus în circulaţie o nouă serie de timbre, emise în cinstea celei de-a XV-a aniversări a eliberării Romîniei de sub jugul fascist. Emisia este formată din 2 valori şi anume: un timbru de 55 bani, a cărui machetă a fost făcută de pictorul P. Nazarie şi o coliţă de 1,25 lei, opera graficianului Molnar.

Tiparul acestora este făcut în cîte 4 culori fiecare, timbrul în sistemul Lambert pe hîrtie cretată iar coliţa este tipărită la Offset, pe hîrtie velină, nedanteîată; timbrul are dantelura obişnuită cu dimensiunile de 27,37,8 mm, iar la coliţă, marca are dimensiunile de 30/40 mm, avînd în întregime 60/70 mm. Pe timbru vedem reprezentat un lucrător oţelar lîngă o săteancă purtînd un snop de grîu şi alte produse agricole, pe un fond în care se văd clădiri industriale şi şantierele noilor construcţii. La mijloc este drapelul ţării şi steagul P.M.R. iar sus, în stînga, lozinca „Trăiască a XV-a aniversare a eliberării patriei noastre". In desenul coliţei este reprodus afişul apărut recent, avînd în frunte lozinca „Trăiască 23 August" şi cifra „XV", înscrisă mare, în alb, pe fondul albastru, între anii ce marchează aniversarea: „1944—1959".

Teodor Maz'lu

Bariera

— FRAGMENTE —

> **Printre scriitorii noştri care au fost preocupaţi de munca şi lupta comuniştilor în ilegalitate, se numără şi Teodor Mazilu autorul romanului „Bariera".**
>
> **In acest roman este zugrăvită viaţa oamenilor dintr-un cartier mărginaş al Capitalei noastre, înainte de 23 August 1944.**
>
> **Nea Viţu şi Treişpemii sînt doi muncitori comunişti care luptă împotriva nelegiuirilor fasciste din ţară. Nea Viţu, om curajos plin de abnegaţie, îşi ia răspunderea să transporte arme pentru insurecţia ce se pregătea în Bucureşti. El este conştient că această muncă de partid cere mari sacrificii, dar eliberarea patriei de fascism, este pentru el, mai presus de orice.**
>
> **In fragmentul publicat îi întîlniţi pe cei doi tovarăşi în plină luptă antifascistă.**

O patrulă romînească formată dintr-un plutonier şi un caporal, făcu semn camionului să oprească.

Treişpemii frînă brusc. Nu se dădură jos; aşteptau să vină patrula la ei.

Nea Viţu deschise uşa camionului.

— O să crească înalt porumbul? întrebă nea Viţu, aşteptînd răspunsul cu încordare.

Feţele ostaşilor se luminară.

— Anul ăsta, spre deosebire de anul trecut, porumbul o să crească înalt... — răspunse plutonierul.

Treişpemii şi nea Viţu se luminară de bucurie.

— Peste treizeci de kilometri e o patrulă nemţească..., zise caporalul, cu ciudă şi durere în glas. Aveţi grijă, tovarăşi...

Nea Viţu închise uşa camionului şi făcu semn lui Treişpemii să pornească.

Tot drumul de la depozitul de arme şi pînă aici, cînd se întîlniră cu patrula romînească, nea Viţu se gîndise cu bucurie copilărească la vremea cînd va trebui să rostească parola de recunoaştere. Camionul gonea prin noapte, dar gîndul că undeva, nu prea departe, îl aşteptau doi oameni care luptau pentru aceeaşi cauză, îi aducea bucurie şi siguranţă. Nu-i văzuse niciodată, nu-i cunoştea, dar în timp ce camionul gonea, avea impresia că se îndreaptă spre nişte vechi prieteni cu care discutase şi petrecuse de atîtea ori, pe care însă nu-i mai văzuse de multă vreme.

Cunoscuse mulţi asemenea oameni pe care-i văzuse în timpul muncii ilegale numai pentru cîteva minute. Dar în ciuda timpului scurt, căuta să reţină de la fiecare cîte ceva: o expresie, felul în care-i spusese bună seara sau îşi aprinsese ţigara. Discutau puţin tocmai oamenii care aveau atîtea să-şi spună...

— Ia materialul, tovarăşe...

Celălalt îl ascundea sub haină şi apoi spunea:

— Incotro o iei? şi îi arăta încotro merge el.

— Bine. Atunci eu mă duc în partea cealaltă...

Vestea cu patrula nemţească îl nelinişti pe nea Viţu; îi mărturisi neliniştea şi lui Treişpemii, dar acesta dădu din umeri în semn că se aşteptase la una ca asta.

...Treişpemii e un şofer bun, mai bun decît el; e bine să rămînă Treişpemii la volan. El o să atace patrula şi o să-i facă drum liber lui Treişpemii. S-ar putea să fie o soluţie.

„Dacă patrula ne apare în faţă, poate să ne împuşte pe amîndoi, ceea ce ar fi foarte prost. Cel puţin unul dintre noi trebuie să scape ca să conducă maşina mai departe. Dacă patrula ne apare în faţă, chiar dacă nu ne nimereşte pe noi, poate să spargă cauciucurile, ceea ce de fapt ar fi cam acelaşi lucru".

— Tu rămîi la volan, hotărî nea Viţu. Ai grijă să ajungi la timp, să nu se observe la garaj că a dispărut maşina.

— Dumneata ce faci?

— Eu cobor, spuse liniştit nea Viţu, ca să-l convingă că numai aşa e bine să se petreacă lucrurile. Mă bate gîndul să rezolv problema patrulei nemţeşti.

. . . .

— Dacă eu în cinci minute nu mă întorc, continuă nea Viţu, fără să ţină seama de ce spusese înainte Treişpemii — dacă eu după cinci minute nu mă întorc, fiindcă în timpul luptei s-ar putea să capăt o rană sau cine ştie ce ...Nu poţi să ştii de unde sare iepurele, spuse nea Viţu, din nevoia stranie de a spune ceva de prisos şi fără nici o importanţă. Nu mă aştepta mai mult, adăugă el cu hotărîre şi îngrijorare în glas, temîndu-se ca nu cumva Treişpemii, gîndindu-se la viaţa lui, să nu-l aştepte prea mult. Eu am să atrag patrula în altă parte, n-o să mă lupt cu ea pe şosea... Principalul e tocmai să scoatem patrula din raza ei obişnuită. O să trebuiască să trag în aşa fel încît să ştie de unde trag şi să vină spre mine. In orice caz, să tragă în mine, să nu le vină în gînd să meargă spre camion.

— E clar, admise Treişpemii cu voce liniştită şi aproape indiferentă. Siguranţa pe care o avea în glas, o obţinuse printr-un mare efort de voinţă; voia să-i facă lui nea Viţu o bucurie.

— Opreşte! strigă nea Viţu.

Ii strînse mîna şi coborî în noapte.

. . . .

Era o noapte cu lună; căută un loc mai luminos, unde copacii erau mai rari şi nu opreau lumina lunii; patrula putea să-l vadă şi să tragă drept în el.

„E un loc bun, de aici n-au cum să greşească, o să vadă că eu trag".

Luna scălda şoseaua într-o baie de lumină...

„Am noroc — constată nea Viţu. Sper că sînt soldaţi buni, nu nişte mucoşi".

Un şir de nori venea agale în întîmpinarea lunii. Trebuia să se grăbească, să înceapă lupta înainte de a veni întunericul.

Se aşeză în bătaia luminii în aşa fel încît patrula să-l vadă, să tragă în el.. El să se retragă în păduricea din marginea şoselei, patrula să vină după el, iar în acest timp Treişpemii să pornească cu armele spre Bucureşti.

Nea Viţu descoperi, în sfîrşit, patrula. Soldaţii şedeau în mijlocul şoselei cu spatele la el, înghesuiţi unul în altul, îşi povesteau ceva, pe semne, sau îşi aprindeau ţigările.

„Sper că n-au orbul găinilor".

Nu putea să tragă în ei acuma, cînd soldaţii nu-l vedeau şi n-aveau cum să ghicească de unde vine primejdia. Era puţin probabil să-i poată omorî pe toţi dintr-o singură rafală. Căutînd să-l descopere, ei ar putea ajunge la locul unde se afla camionul.

Trecuseră cîteva minute. Treişpemii nu mai putea aştepta decît foarte puţin, altfel camionul nu mai ajungea la timp în garajele fabricii şi descoperirea lipsei lui ar fi adus mari neplăceri.

Spre bucuria lui Viţu, soldaţii din patrulă se întoarseră cu faţa spre el.

Trase cîteva gloanţe în direcţia patrulei. Soldaţii priveau buimăciţi, neştiind de unde vin împuşcăturile.

Instinctiv, se ascunse în spatele unui stîlp, dar puţin mai tîrziu îşi blestemă prudenţa, căci se întîmplă tocmai lucrul de care se temuse cel mai mult. Soldaţii mergeau înainte, în direcţia unde se afla camionul.

Desperat, ieşi din ascunzătoare, întîmpinîndu-i în mijlocul şoselei inundate în lumină. Lupta aceasta era neînchipuit de grea, căci îi cerea pe de o parte să se vîre singur, cu bună ştiinţă, în primejdia cea mai mare, să-i asigure el duşmanului cea mai bună poziţie iar pe de altă parte, să se păzească în aşa fel, încît să nu fie rănit sau ucis înainte de a-şi fi îndeplinit misiunea. Cînd trăgea era preocupat nu numai să nimerească duşmanul, ci şi să-i atragă atenţia de unde venea gloanţele. Unul din gloanţele sale îşi atinse ţinta: un soldat se prăbuşi. Ceilalţi doi, descoperind de unde venea primejdia, nu se mai ocupară de cel rănit, fugeau spre el, trăgînd într-una.

...Asta aşteptase şi nea Viţu, să scoată patrula din traseul ei obişnuit. Fugi în păduricea de la marginea şoselei.

Un glonţ îi atinse umărul. Rana nu-l durea: era semnul cel mai sigur că-şi atinsese scopul.

Auzi uruitul camionului şi asta-i întări încă o dată convingerea că-şi atinsese ţelul. Incordarea i se potolise, trupul i se destinse şi fu copleşit de o mare nevoie de odihnă. Văzu, de la locul unde se afla ascuns, cum soldaţii dădeau la o parte crengile copacilor şi înaintau spre el. Senzaţia de relaxare nu-l părăsise în ciuda primejdiei atît de apropiate. Era hotărît să lupte şi să scape cu viaţă, dar ceea ce urma de acum înainte nu i se mai părea atît de important. Ceea ce era foarte important se petrecuse...

CUTIA CU SCRISORI

Ecourile lui 23 August în poezia copiilor

Copiii din toată ţara au întîmpinat cu bucurie şi entuziasm măreaţa zi a eliberării Romîniei de sub jugul fascist. Mulţi dintre ei au încercat să-şi exprime entuziasmul şi bucuria prin versuri frumoase. Poştaşul a sosit cu tolba doldora de poezii şi a deşertat-o în redacţia noastră. Da, copii, fiecare dintre voi aţi trimis cîte-o floare frumoasă în dar redacţiei noastre, cu prilejul marei sărbători. Pe cele mai frumoase le-am sădit în răzorul nostru: le-am tipărit. Emoţia voastră, în prag de sărbătoare, s-a cristalizat în diferite feluri.

Gnasienco Viorica din Măcin începe poezia amintindu-şi de războiul cumplit:

In ziua-aceea era foc şi pară
Şi bombe-n roiuri şuierau pe-afară,
Şi-n ziua-aceea de război cumplit
Soarele şi la noi a răsărit.

Apoi, pentru a clarifica ideea, continuă:

Un soare vesel, tare luminos,
Să ne-aurească ţara-n sus şi-n jos.
Se-mbrăţişau ei, bucuroşi, bărbaţii,
Sovietici şi romîni erau ca fraţii.

Cu prilejul măreţei sărbători unii mici autori au slăvit partidul şi pe cei care au luptat pentru eliberarea poporului de sub jugul fascist:

Şi-alăturea poporul de partid
Clădit-a-n cincisprezece ani, de zor;
Furnale şi uzine construind
Partidu-a fost alături de popor.

Aşa vede Raţiu Gabriela din comuna Maieru, raionul Năsăud, munca poporului nostru condus de partid, contopirea idealurilor poporului cu idealurile partidului.

Felicia Hornaru şi Mirică Matilda din Bucureşti, vorbesc despre lupta şi munca oamenilor muncii din patria noastră, pentru un trai mai bun. Prima scrie:

Fabrici multe şi ogoare
Pentru ţara cea de mîine,
Holde aurii în soare
Pentru tot mai multă pîine.

A doua, vorbind despre ziua de 23 August 1944, ne spune cum muncitorii şi-au croit o altă viaţă:

Ei îşi croiesc, altă viaţă,
O viaţă fără de nevoi,
O viaţă bună, îmbelşugată,
Care-o trăim acum şi noi.

Copiii trăiesc viaţa pentru care au luptat comuniştii, slăvind ziua de 23 August. Matilda cîntă această zi astfel:

O zi, o zi de libertate,
O zi, fără de jug fascist!
Acum păşeşte înainte
Semeţ, Partidul Comunist.

Alin Ovidiu Munteanu din Oraşul Stalin, slăveşte armata sovietică dezrobitoarea popoarelor de sub fascişti, aducînd prinos de recunoştinţă celor ce s-au jertfit pentru libertatea poporului nostru.

In această zi măreaţă flori aducem toţi cu noi,
Le depunem pe mormîntul gloriosilor eroi
Care şi-au jertfit viaţa să fim astăzi liberi noi.

Patria noastră socialistă este împodobită cu realizările oamenilor muncii:

Cu fabrici, case-mpodobită,
Cu mîndre holde aurii,
Eşti ca o mamă fericită
Ce îngrijeşte-atîţi copii.

Aşa cîntă Archip Ioan şi tot el exclamă entuziast:

Sub steagul tău, iubit partid,
Uniţi muncim în zi cu soare,
Trăiască August 23
Măreaţa zi de sărbătoare!

Printre cei care au trimis poezii redacţiei noastre, preamărind ziua de 23 August, se mai află şi: Ruxandra Botea din Bucureşti; Vasiliu Traian din comuna Gogoşari, raionul Giurgiu; Mogoş Viorica, comuna Folteşti regiunea Galaţi; Iordache Ion din comuna Ghergani, raionul Răcari; Irina Regenstroif din Bucureşti etc.

Poeziile voastre, dragi copii, seamănă cu nişte flori suave, fragede, dar prea plăpînde. Toţi sînteţi în stadiul de început. Florile trebuiesc îngrijite să se dezvolte bine. Şi voi aveţi toate condiţiile să învăţaţi, să citiţi mult, să vă odihniţi, acum sub soarele luminos al lui 23 August. In asemenea condiţii nu se poate să nu se dezvolte ceea ce este talent în fiecare dintre voi. Noi vă dorim tuturor mult succes!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel: 17.60.10: 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"